

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Második rész

Jeff Pippenger

2025-12-02

Kettes szám

„Őszinte, buzgó vágyakozással tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösd napjának eseményei még nagyobb erővel ismétlődnek meg, mint azon az alkalmon. János ezt mondja: »Láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.« Akkor majd, miként a pünkösd idején, az emberek hallani fogják a nekik hirdetett igazságot, ki-kí a maga nyelvén.”

„Isten új életet tud lehelni minden lélekbe, aki őszintén vágyik Őt szolgálni, és az oltárról vett élő szénnel meg tudja érinteni az ajkakat, és ékesszólóvá tudja tenni azokat az Ő dicséretének magasztalásában. Ezernyi hang telik meg azzal az erővel, hogy Isten Igéjének csodálatos igazságait hirdesse. A dadogó nyelv megoldatik, és a félénkek megerősíttetnek arra, hogy bátran tegyenek bizonyosságot az igazságról. Adja az Úr, hogy segítsen népének megtisztítani a lélek templomát minden szennytől, és olyan szoros kapcsolatot fenntartani Vele, hogy részesülhessenek a késői esőben, amikor az kitöltetik.” Review and Herald, 1886. július 20.

A pünkösd, amikor az Úr ünnepeként tekintünk rá, nem választható el a pászkától, a kovásztalan kenyerek ünnepétől, a zsengeáldozattól és a hetek ünnepétől. A pünkösd időszak, noha egyúttal egy meghatározott időpont is. Ezért nevezik „pünkösd időszaknak”. Ez az időszak Krisztus halálával, eltemetetésével és feltámadásával kezdődött. Mennybemenetele után Krisztus negyven napon át személyes oktatást adott, amelyet tíz nap követett a felső szobában, ahol megvalósult az egység. 9/11 egy olyan időszakot kezdett meg, amely az Egyesült Államokban a vasárnapotörvénnyel ér véget. Ezt a vasárnapotörvényt a pünkösd napja mint meghatározott időpont jelképezi; olyan időpont, amelyet egy időszak előzött meg, s ez az időszak 9/11-kor kezdődött. 9/11-től a vasárnapotörvényig a „pünkösd időszak” megismétlődik.

Péter elmagyarázta, hogy a „tűznyelvek” csodálatos jelensége nem részeges balgaság volt, hanem Jóel könyvének beteljesedése, mivel a hirdetett üzenettel szemben vita támadt. A „nyelvek” egy üzenet közvetítését jelképezik, a tűz pedig a Szentlelket jelenti. A pünkösd üzenete az istenség (Isten emésztő tűz) és a nyelv emberségének egyesülését szemlélteti. Miként Péter a késői eső idején a száznegyvennégyezeret jelképezi, úgy a kicsinyeskedő zsidók is egy olyan korábbi szövetségi népet jelképeznek, amelyet éppen akkor hagynak el, amikor a késői eső hull.

És mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és más nyelveken kezdtek szólni, amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Lakoztak pedig Jeruzsálemben istenfélő zsidó férfiak az ég minden nemzete közül. Amikor pedig ez a hír elterjedt, a sokaság összegyűlt, és megzavarodott, mert mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólni. Mindnyájan álmélkodtak és csodálkoztak, ezt mondva egymásnak: Ímé, vajon nem mind galileaiak-e ezek, akik szólnak? Hogyan halljuk hát mindegyikünk a maga tulajdon nyelvén, amelyben születünk? Pártusok és médek és elámiták,

és akik Mezopotámiában laknak, Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia részein Ciréne körül, és a római jövevények, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok, halljuk, amint a mi nyelveinken beszélnek az Isten nagyszerű dolgait. Mindnyájan álmélkodtak, és tanácstalanok voltak, ezt mondva egymásnak: Mit akar ez jelenteni? Mások pedig gúnyolódva ezt mondták: Édes bortól részegedtek meg. Péter azonban előállva a tizeneggyel, felemelte szavát, és így szólt hozzájuk: Júdea férfiai, és mindnyájan, akik Jeruzsálemben laktok, legyen ez előttetek ismeretes, és vegyétek fületekbe szavaimat: Mert ezek nem részek, amint ti gondoljátok, hiszen a napnak még csak harmadik órája van. Cselekedetek 2:4–15.

Péter a pünkösdöt Jóel könyvének beteljesedéseként magyarázza. Ezt prófétai értelemben teszi, amikor az egész világ képviseltetik, mert az igehely szerint a hallgatóság „az ég alatt minden nemzet közül” jött. 9/11-kor a föld megvilágosított Krisztus dicsőségével, majd a vasárnapi törvénynél ismét a száznegyvennégyezer tökéletesen visszatükrözi Krisztus dicsőségét, miközben zászlóként emeltetnek fel az egész világ előtt. A pünkösd időszak 9/11-kor kezdődött, és a vasárnapi törvénynél ér véget.

„Egyikünk sem fogja valaha is megkapni Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen folt vagy szenny is marad. Rajtunk áll jellemünk fogyatkozásainak kijavítása, a lélek templomának minden tisztátalanságtól való megtisztítása. Akkor hull majd ránk a késői eső, miként a korai eső hullott a tanítványokra pünkösd napján.

Túl könnyen megelégszünk azzal, amit elértünk. Gazdagnak érezzük magunkat, és úgy véljük, hogy meggazdagodtunk javakban, s nem tudjuk, hogy „nyomorultak, nyavalyások, szegények, vakok és mezítelenek” vagyunk. Most van itt az ideje, hogy megfogadjuk a Hű Tanú intelmét: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és mezítelenséged szégyene ki ne tűnjék; és szemgyógyító írral kend meg szemeidet, hogy láss.” ...

„Most kell magunkat és gyermekeinket szeplőtelenül megőriznünk a világtól. Most kell jellemünk ruháit megmosnunk, és fehérre tennünk a Bárány vérében. Most kell legyőznünk a büszkeséget, az indulatos szenvedélyt és a lelki restségét. Most kell felébrednünk, és határozott erőfeszítést tennünk a jellem arányosságáért. »Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.« Igen megpróbáltatott helyzetben vagyunk, várva és virrasztva Urunk megjelenésére. A világ sötétségben van. »Ti azonban, atyámfiai – mondja Pál – nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módjára leljen meg titeket.« Isten szándéka mindig az, hogy világosságot hozzon elő a sötétségből, örömet a szomorúságból, és nyugalmat a fáradtságból a várakozó, sóvárgó lélek számára.”

„Mit teszten, testvéreim, az előkészület nagy művében? Akik a világgal egyesülnek, azok magukra öltik a világi formát, és a fenevad bélyegére készülnek. Akik pedig önmagukban nem bíznak, akik megalázzák magukat Isten előtt, és lelküket az igazságnak való engedelmisség által tisztítják meg, azok a mennyei formát veszik magukra, és homlokukban Isten pecsétjére készülnek. Amikor a rendelet kiadatik, és a bélyeg rányomatik, jellemük örökké tiszta és szeplőtelen marad.”

„Most van az ideje az előkészületnek. Isten pecsétje soha nem kerül tisztátalan férfi vagy nő homlokára. Soha nem kerül a becsvágyó, a világot szerető férfi vagy nő homlokára. Soha nem kerül hamis nyelvű vagy csalárd szívű férfiak vagy nők homlokára. Mindazoknak, akik megkapják a pecsétet, szeplőteleneknek kell lenniük Isten előtt — a menny jelöltjeinek. Haladjatok előre, testvéreim. E pillanatban ezekről a pontokról csak röviden írhatok, csupán felhívva figyelmeteket az előkészület szükségességére. Kutassátok magatok a Szentírást, hogy megérthessétek a jelen óra félelmetes komolyságát.” Testimonies, 5. kötet, 214, 216.

Itt White testvér a pünkösdöt mint egy meghatározott időpontot azonosítja, összhangba állítva azt az Egyesült Államokban kihirdetett vasárnapi törvénnyel, „amikor a rendelet kiadatik”.

Mindazonáltal, noha a vasárnapi törvényt és a pünkösdöt egyaránt mint időpontot jelöli meg, az előkészületre szólító üzenete egy olyan időszakot azonosít, amely megelőzi a vasárnapi törvényt, s amelynek előképe a pünkösd időszak. A vasárnapi törvény a hetednap szombat próbája, és a 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő időszak az „Úr előkészülete napjának” jelképes megfelelőjeként azonosítható. Az előkészület megelőzi a próbát.

A „késői eső” a száznegyvennégyezerre fog „kiáradni”, éppen „úgy, amint a korai eső a tanítványokra áradt pünkösd napján”. A pünkösd időszakként ábrázolt korszak egy meghintéssel kezdődött, amikor Krisztus visszatért mennybemeneteléből.

És amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: Vegyetek Szentlelket. János 20:22.

Az Ő lehelete közvetíti a Szentlelket, és a lehelet az, ami a szavak hangját létrehozza. Jézus az Ige, és az Ő lehelete az Ő ígéjének közlése által közvetíti a Szentlelket. A lehelet az, ami Ádám testét életre keltette, és a lehelet az, ami Ezékiel feltámadt, száraz csontokból álló halott seregét életre kelti.

„Krisztusnak az a cselekedete, hogy Szentlelket lehelt tanítványaira, és az ő békességét adta nekik, olyan volt, mint néhány csepp az eléjük táruló bőséges zápor előtt, amely pünkösd napján adatott.” Spirit of Prophecy, 3. kötet, 243.

A pünkösd időszak kezdetén Krisztus „lehelete” adta a tanítványoknak a Szentlelket, de némelyek kételkedtek.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Didimusnak hívtak, nem volt velük, amikor Jézus megjelent. A többi tanítvány azért ezt mondta neki: Láttuk az Urat. Ő azonban így szólt hozzájuk: Ha nem látom az ő kezén a szegek helyét, és nem bocsátom ujjamat a szegek helyére, és nem teszem kezemet az ő oldalába, semmiképpen sem hiszem. János 2:24, 25.

A pünkösd időszak a „megpróbáltatás” korszakát kezdte meg, Krisztus leheletével és Tamás kételkedésének vitájával. Tamás kezdeti vitája előképezi a zsidók vitáját a pünkösd korszak végén. Krisztus kezdetben az Ő ígét és a Szentlelket közölte a tanítványokkal, a tanítványok pedig a pünkösd korszak végén az ígét és a Szentlelket közltek a világgal.

Az a cselekedet, amelyet Krisztus akkor vitt véghez, amikor rálehelt a tanítványokra, második tanúságtétele volt ugyanannak a műnek, amelyet éppen az imént vitt véghez az emmausi úton levő tanítványokkal.

És lőn, hogy miközben egymással beszélgettek és tanakodtak, maga Jézus közeledett hozzájuk, és velük ment. Szemük pedig fogva volt, hogy fel ne ismerjék őt. ...

Ő pedig monda nekik: Ó balgatagok és rest szívűek mindannak elhívására, amit a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és úgy bemennie az ő dicsőségébe? És Mózesről és valamennyi prófétáról kezdve megmagyarázta nekik minden írásban azokat, amelyek őfelőle szóltak. És közeledtek ahhoz a faluhoz, ahová mentek; ő pedig úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták őt, ezt mondván: Maradj velünk, mert beesteledik, és a nap már lehanyatlott. Bement azért, hogy náluk maradjon. És lőn, mikor letelepedett velük az asztalhoz, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és nekik adta. Ekkor megnyilatkoztak az ő szemeik, és felismerték őt; de ő eltűnt szemük elől. És mondták egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a szívünk mibennünk, amikor az úton szólt hozzánk, és amikor megnyitotta nekünk az írásokat? Lukács 24:15, 16, 25–32.

Miként Jézus Emmausban „asztalhoz ült”, azután a tanítványokkal is evett. Mindkét esetben az evés jelenik meg. Együttesen azt azonosítják, hogy a pünkösti időszak kezdetét a Szentlélek lehelete, valamint az evés is jelöli. A nyitó események vitát idéznek elő egy hívő osztály és egy kételkedő osztály között. Az evés, a Szentlélek közlése és az Írások megnyitása magában foglalja, hogy Krisztus tanítását „Mózesről és valamennyi prófétáról” kezdte. Krisztus tanítása úgy adatott át, hogy Mózes prófétai vonalát vette, és összhangba állította azt valamennyi prófeta vonalaival, itt egy keveset, ott egy keveset.

Szeptember 11-én Ezékiel négy szelének lehelete ráfűjt a harminchetedik fejezet száraz, holt csontjaira. Akkor, miként azt az 1840. augusztus 11-én alászálló, az első angyal üzenetét felhatalmazó angyal előképezte, a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala is alászállt egy olyan üzenettel, amelyet meg kell enni, amiképpen a tanítványok is ettek a pünkösti időszak kezdetén. Tamás vonakodása a hittől azt jelzi, hogy amikor az üzenet bemutatásra kerül, megrázás jelöltetik meg.

A szeptember 11-i ikertornyok leomlásáról szólva azt mondatott nekünk, hogy az Úr felkelt, hogy „rettentően megrázza a nemzeteket”. Fontos emlékeznünk arra, hogy Isten népe között a „megrázás” azok által megy végbe, akik az igazság üzenete ellen harcolnak. Vannak külső „megrázások”, de a gyülekezeten belüli belső megrázások egy bemutatott üzenet közegében következnek be.

„Megkérdeztem annak a megrázásnak a jelentését, amelyet láttam, és azt mutatták meg nekem, hogy azt az egyenes bizonyágtétel fogja előidézni, amelyet az Igaz Tanú Laodiceához intézett tanácsa hívott életre. Ez hatással lesz annak a szívére, aki befogadja, és arra fogja indítani, hogy felemelje a mércét, és kiárasssa az egyenes igazságot. Némelyek nem fogják elviselni ezt az egyenes bizonyágtételt. Fellázadnak ellene, és ez fog megrázást okozni Isten népe között.

„Láttam, hogy a Hű Tanú bizonyágtételére még félig sem hallgattak. Az ünnepélyes bizonyágtételt, amelytől az egyház sorsa függ, semmibe vették, ha ugyan nem hagyták teljesen figyelmen kívül. E bizonyágtételnek mély bűnbánatot kell munkálnia; mindazok, akik azt őszintén elfogadják, engedelmeskedni fognak neki, és megtisztulnak.” Early Writings, 271.

A belső „megrázkódtatást” azok idézik elő, akik ellenállnak a laodiceai üzenet bemutatásának. White testvér Jones és Waggoner 1888-as üzenetét a laodiceai üzenetként azonosítja.

„Az az üzenet, amelyet A. T. Jones és E. J. Waggoner által kaptunk, Isten üzenete a laodiceai gyülekezethez, és jaj mindenkinek, aki azt vallja, hogy hisz az igazságban, mégsem tükrözi vissza másokra az Istentől adott sugarakat.” The 1888 Materials, 1053.

A laodiceai üzenettel szembeni ellenállás megrázatást idéz elő, és White testvérnő az 1888-as üzenetet a Jelenések tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal alászállásával hozza összefüggésbe.

„Az előre kialakított vélemények feladására való vonakodás és e igazság elfogadásának megtagadása képezte annak az ellenállásnak az alapját, amely Minneapolisban oly nagy mértékben nyilvánult meg az Úrnak Waggoner és Jones testvérek által küldött üzenetével szemben. Ezen ellenállás felkeltése által Sátán nagymértékben elérte, hogy népüktől elzárja a Szentlélek ama különleges erejét, amelyet Isten oly nagyon vágyott nekik adni. Az ellenség megakadályozta őket abban, hogy elnyerjék azt a hatékonyságot, amely az övék lehetett volna az igazság világnak való hirdetésében, miként azt az apostolok pünkösdi napja után hirdették. Az a világosság, amelynek dicsőségével be kell világítani az egész földet, ellenállásba ütközött, és a mi saját testvéreink eljárása következtében nagymértékben távol tartott a világtól.” Selected Messages, 1. könyv, 235.

Tamás kételye a pünkösdi időszak kezdetén, amely a pünkösdi napján érkezett üzenettel szembeni lázadást jelképezi, előképe volt annak a megrázkódtatásnak, amely akkor következett be, amikor a hetednapos adventizmus vezetője felállt és ellenállt a Jones és Waggoner által 1888-ban a laodiceai gyülekezetnek bemutatott üzenetnek. 1888-ban a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala leszállt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, de nagyrészt ama vezetők előítéleteik félretételére való hajlandóságának hiánya miatt megismétlődött Kóré, Dátán és Abirám lázadása. Tamás, a pünkösdkor jelen lévő zsidók, Kóré lázadása Mózes idejében, valamint az 1888-as lázadás mind a 9/11-et jelképezik, amikor Jóel szerint trombitát kellett fújni. Ez a trombita, Ésaías szerint, azért szólt, hogy azonosítsa Isten népének bűneit, ily módon jelképezve 1888-at és a Laodiceához szóló üzenetet. Jeremiás őrállója, aki azért fújja a trombitát, hogy visszatérítsen a „régisínekre”, összhangban áll Ésaíással, aki mint trombita emeli fel szavát. Jeremiás őrállói Habakuk őrállói, aki felteszi a kérdést: mi lesz az ő helye saját történelmének érvelésében vagy vitájában?

Órhelyemre állok, és felmegyek a toronyba, hogy figyeljem, mit szól hozzám, és mit felelek, amikor megfedd engem. Habakuk 2:1.

A „megfeddetett” szó jelentése: „megdorgálták vagy vitába szálltak vele”, és kérdést feltételez, mert a következő vers választ ad rá.

Az Úr pedig felele nékem, és monda: Írd fel e látomást, és tedd világossá táblákra, hogy könnyen futhasson vele, aki olvassa azt. Habakuk 2:2.

A Millerita történelem beteljesedéseként megkezdődött „vita” vagy megrázás William Miller üzenete és az ő prófétaí értelmezési szabályai álltak szemben a protestantizmus teológusaival. A vita a Millerita történelemben 1840. augusztus 11-én kezdődött a millerita üzenet megerősítésével, amikor nem „kisebb személy, mint Jézus Krisztus” szállt alá egy kis könyvvel, amelyet Jánosnak el kellett vennie és meg kellett ennie. Habakuk őrállóinak érvelése, Tamás kételyei, az 1888-as lázadás, Kóré lázadása, a pünkösdkor elhangzott részegség-vád mind egy olyan vitáról tanúskodnak, amely 9/11-kor kezdődött. A vitatott kérdés a késői eső üzenete körül forog, amely 9/11-kor kezdett szitálni.

A Habakuk könyvében adott válasz, amely a milleritákat az 1843-as ábra elkészítésére indította, kapcsolatban áll az imádók két osztályának fejlődésével, amelyet Kóré és társai állítanak szembe Mózással; Tamás és a többi tanítvány által; a zsidók részegsége vonatkozó érvelésével pünkösdkor, az adventizmus vezetésével 1888-ban; a protestánsoknak a milleritákkal szembeni magatartásával 1844-ben, valamint az 1844. október 22-i balga és bölcs szűzekkel.

9/11-kor Krisztus a teljes kitöltetés előtt, mint néhány cseppet, rálehelte tanítványaira a Szentlelket a vasárnapotörvénynél bekövetkező teljes kitöltetés előtt. Ezt követően megnyitotta értelmüket a prófétaí üzenet megértésére, „szabályra szabályt” kezdve Mózással, azáltal hogy e tanítványokat visszavezette Jeremiás régi ösvényeihez, ahol felkenetést nyertek, hogy megfűjják a figyelmeztető trombitát. Krisztus lehelete 9/11-kor Ezékiel és János négy szele felől jött, és ez volt a laodiceai üzenet, amely az „egyenest bizonyágtétel”, s amely ellenállásba ütközve megrázkódtatást idéz elő. 1888 Kóré, Dátán és Abirámlázadását jelképezi, mert nem csupán az üzenetet vetették el, hanem azokat a kiválasztott őrállókat is, akik határozott hangot adtak a trombitának.

White testvérnő azt írta, hogy az „általam látott megrázás” „annak az egyenest bizonyágtételnek következtében áll majd elő, amelyet az Igaz Tanú a laodiceabeliekhez intézett tanácsa hívott elő.” Az 1888-as üzenet volt ez az egyenest bizonyágtétel, és mind 1888, mind 9/11 a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyla alászállásának kezdetét jelzi.

„Egyenest bizonyágtételt kell vinnünk gyülekezeteinkhez és intézményeinkhez, hogy felébredjünk az alvókat.”

„Amikor az Úr ígéjének hisznek és engedelmeskednek, állhatatos előrehaladás történik. Lássuk meg most nagy szükségünket. Az Úr nem használhat bennünket, míg életet nem lehel a száraz csontokba. Hallottam e szavakat: »Isten Lelkének a szívre gyakorolt mély megindító hatása nélkül, éltető befolyása nélkül az igazság holt betűvé válik.«” Review and Herald, 1902. november 18.

Szeptember 11-én a laodiceai üzenet elérte tökéletes beteljesedését, amikor megszólalni kezdett az utolsó hívás Isten egykori szövetséges népe számára. Ekkor jegyzi meg White testvérnő: „Egyenest bizonyágtételt kell vinnünk gyülekezeteinkhez és intézményeinkhez, hogy felébredjünk az alvókat.” A laodiceai üzenet akkor kezdődött, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyla leszállt szeptember 11-én, ami azt jelenti, hogy szeptember 11-én a laodiceai hetednapit adventistákhoz szóló üzenet az volt és az ma is, hogy „ébredjétek fel”. Jóel az első fejezet ötödik versében megparancsolta a részeknek, hogy ébredjenek fel. Szeptember 11. jelzi az adventizmus

számára az utolsó próbaidőszak beköszöntét, és Jóel ébredésre szólító parancsát jelképezi. A pünkösti időszak kezdete Isten népének szeptember 11-i felébredésével indul, és közvetlenül a vasárnaptörvény előtt a tíz szűzről szóló példázat beteljesedésével ér véget.

A szeptember 11-i ébredés elhívás a szövetséges nép végső nemzedékéhez, amely hitehagyásban van. A közvetlenül a vasárnapi törvény előtti ébredés bezárja az ajtót az egykori szövetséges nép előtt. A kezdet és a vég ugyanaz, és 2023 júliusában a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja felébredt a 2020. július 18-i előrejelzés elleni lázadásra. A középső ébredést a lázadás jelképezi, amely a szeptember 11-ét a héber ábécé első betűjeként, 2020. július 18-át a tizenharmadik betűként, a vasárnapi törvényt pedig a héber ábécé huszonkettedik és utolsó betűjeként azonosítja. A huszonkettedik betű az istenség és az emberség egyesülését jelképezi, amely e három ébredés közül az utolsóban jut végleges beteljesedésre.

Az Úr „életet lehel a száraz csontokba” 9/11-nél, miként a pünkösti időszak kezdetén a tanítványokra lehelte a Szentlelket. A tanítványok az Ő mennybemenetele után azokat jelképezik, akik befogadták a Szentlelket, és akiknek ezt követően a prófétai Ige értelme megnyílt a „sorról sorra” módszertana által. A Szentlélek befogadása étkezés közben történt, mert a lelki értelemben vett evés megkívánja, hogy egyétek Jézus testét és igyátok az Ő véré, aki az Ige.

A lázadók, akik Kóréval, Dátánnal és Abirámmal szövetkeztek, azt az osztályt képviselik (miként az adventizmus vezetősége is 1888-ban), amely a megrázatást előidézi azáltal, hogy szembeszáll a trombitaüzenettel, amely Isten népének bűneit azonosítja, miközben egyúttal a régi ösvényekhez való visszatérésre is szólít, azokhoz az alapvető igazságokhoz, amelyeket a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeres” jelképez. A trombita egyszerre hív ébredésre és reformációra. Miller prófétai ékkövei közül az első, s egyben az első, amelyet az adventizmus elvetett, a millerita mozgalom kezdetét és végét jelképezi. Az első angyal üzenetének kezdetét és végét, amint azt a milleriták hirdették, Mózes „hétszerese” jelöli meg. Kezdetben elfogadták, a végén elvetették. Ezen elutasítás miatt Ezékiel az adventizmust holt, száraz csontok völgyeként mutatja be. Az 1863-tól az Egyesült Államokban bekövetkező vasárnaptörvényig terjedő időszak Ézsaiás huszonkettő szerint a látomás völgye, Ezékiel szerint azonban a holt, száraz csontok völgye. Mindkét prófétai völgy összhangban áll Jóel Jósafát völgyével, amelyet Jóel a döntés völgyeként is azonosít.

E fogalmak tisztázása után feltehető a kérdés: miként történt, hogy 9/11 idején Jóel könyve lett az az üzenet, amelyet Péter pünköstkor azonosított? A következő cikkekben megkíséreljük tisztázni ezeket a fogalmakat.

„(Írva 1892. november 5-én, Adelaide-ből, Dél-Ausztráliából, „Kedves unokaöcsémnek és unokahúgomnak, Franknek és Hattie-nek [Belden].)”

„Amikor a Szentlélek megvilágosít benneteket, látni fogjátok azt a sok gonoszságot Minneapolisban úgy, amint az valójában van, ahogyan Isten tekint rá. Ha ebben a világban soha többé nem látok is benneteket, bizonyosak lehettek abban, hogy megbocsátom nektek azt a bánatot, nyomorúságot és lelki terhet, amelyet minden ok nélkül hoztatok rám. De lelketek érdekében, Annak kedvéért, aki meghalt értetek, azt kívánom, hogy lássátok meg és valljátok

meg tévedéseiteket. Egyesültetek azokkal, akik ellenálltak Isten Lelkének. Minden bizonyíték rendelkezésekre állt, amelyre szükségetek volt ahhoz, hogy felismerjétek: az Úr Jones és Waggoner testvérek által munkálkodott; ti azonban nem fogadtátok be a világosságot; és mindazon érzelmek után, amelyeket tápláltatok, mindazon szavak után, amelyeket az igazság ellen szóltatok, nem éreztétek magatokat készen arra, hogy megvalljátok: rosszat cselekedtetek, hogy ezeknek a férfiaknak Istentől való üzenetük volt, ti pedig semmibe vettétek mind az üzenetet, mind a hírnököket.”

„Soha azelőtt nem láttam népünk között olyan szilárd önelégültséget és olyan vonakodást a világosság elfogadására és elismerésére, mint amilyen Minneapolisban nyilvánult meg. Megmutattattok nekem, hogy azok közül, akik ápolták az azon az összejövetelen megnyilvánult lelkiületet, egynek sem lesz ismét tiszta világossága annak felismerésére, mennyire becses az a mennyei eredetű igazság, amely küldetett nekik, míg meg nem alázzák kevélységüket, és be nem vallják, hogy nem Isten Lelke indította őket, hanem elméjüket és szívüket előítélet töltötte be. Az Úr közel akart jönni hozzájuk, hogy megáldja őket, és meggyógyítsa őket elhajlásaikból, de ők nem akartak hallgatni rá. Ugyanaz a lelkiület indította őket, mint amely Kórét, Dátánt és Abirámot ihlette. Izraelnek azok a férfiai eltökélten ellenálltak minden bizonyítéknak, amely igazolta volna, hogy tévednek, és elégedetlenségük útján mentek tovább és tovább, mígnem sokakat magukkal vontak, hogy egyesüljenek velük.”

„Kik voltak ezek? Nem az erőtlének, nem a tudatlanok, nem a megvilágosíthatatlanok. Abban a lázadásban kétszázötven fejedelem volt, a gyülekezetben neves, tekintélyes férfiak. Mi volt a bizonyoságtételük? „az egész gyülekezet szent, mindnyájan, és közöttük van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé?” [4Mózes 16:3]. Amikor Kóré és társai Isten ítélete alatt elvesztek, az a nép, amelyet félrevezettek, nem látta meg az Úr kezét ebben a csodában. Másnap az egész gyülekezet vádat emelt Mózes és Áron ellen: „Ti öltétek meg az Úr népét” [41. vers], és csapás sújtotta a gyülekezetet, és több mint tizennégyezer ember veszett el.

„Amikor elhatároztam, hogy elhagyom Minneapolist, az Úr angyala mellém állt, és ezt mondta: »Ne úgy; Istennek munkája van számodra ezen a helyen. A nép Kóré, Dátán és Abirámlázadását játssza újra. Megfelelő helyedre állítottalak téged, amit azok, akik nincsenek a világosságban, nem fognak elismerni; nem fognak hallgatni bizonyoságtételekre; de én veled leszek; kegyelmem és hatalmam megtart téged. Nem téged vetnek meg, hanem a hírnököket és az üzenetet, amelyet népemnek küldök. Megvetést tanúsítottak az Úr szava iránt. Sátán megvakította szemüket és elferdítette ítélőképességüket; és ha minden lélek meg nem tér ebből a bűnéből, ebből a meg nem szentelt függetlenségből, amely sértést tesz Isten Lelkének, sötétségben fognak járni. Kimozdítom gyertyatartóját helyéről, ha meg nem térnek és át nem változnak, hogy meggyógyíthassam őket. Elhomályosították lelki látásukat. Nem akarják, hogy Isten kinyilvánítsa Lelkét és hatalmát; mert csúfolódó és undorodó lelkiület van bennük az én ígéssel szemben. Könnyelműség, hiábavalóság, tréfálgatás és gúnyolódás mindennapos közöttük. Nem szánták szívüket arra, hogy engem keressenek. Saját tüzüket szikráiban járnak, és ha meg nem térnek, fájdalommal fognak lefeküdni. Így szól az Úr: Állj örökhelyeden, kötelességed helyén; mert én veled vagyok, és nem hagylak el téged, sem el nem távoztok tőled.« E szavakat, amelyek Istentől voltak, nem mertem figyelmen kívül hagyni.

„Battle Creekben tiszta, fényes sugarakban ragyogott a világosság; de azok közül, akik részt vettek a minneapolis-i összejövetelen, kik jöttek a világossághoz, és fogadták el az igazság gazdag kincseit, amelyeket az Úr a mennyből küldött nekik? Kik tartottak lépést lépésről lépésre a Vezérrel, Jézus Krisztussal? Kik tettek teljes vallomást téves buzgalmukról, vakságukról, féltékenységeikről és gonosz gyanúsítgatásairól, az igazsággal szembeni dacos ellenállásukról? Egy sem; és mivel oly sokáig elmulasztották elismerni a világosságot, az messze mögöttük hagyta őket; nem növekedtek a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében. Nem fogadták el a szükséges kegyelmet, amelyet megkaphattak volna, és amely erős emberekké tette volna őket a vallásos tapasztalatban.”

„A Minneapolisban elfoglalt álláspont nyilvánvalóan leküzdhetetlen akadály volt, amely nagy mértékben bezárta őket a kételkedőkkel, kérdezősködőkkel, az igazság és Isten hatalmának elutasítóival együtt. Amikor újabb válság jön, azok, akik oly sokáig ellenálltak a bizonyítéknak, amely bizonyítékra halmozódott, ismét próbára tételnek azon pontok tekintetében, amelyekben oly nyilvánvalóan elbuktak, és nehéz lesz számukra elfogadni azt, ami Istentől van, és elutasítani azt, ami a sötétség hatalmaitól származik. Ezért egyetlen biztonságos útjuk az, hogy alázatban járjanak, egyenessé téve ösvényeiket lábaik számára, nehogy a sánta letérjen az útról. Egyáltalán nem közömbös, kikkel tartunk közösséget: vajon olyan emberekkel-e, akik Istennel járnak, és hisznek benne, valamint bíznak benne, vagy olyan emberekkel, akik a maguk vélt bölcsességét követik, a maguk gyújtotta szikrák fényében járva.”

„Az az idő, gondosság és fáradság, amelyre szükség volt azok befolyásának ellensúlyozására, akik az igazság ellen munkálkodtak, rettenetes veszteség volt; mert évekkel előbbre járhatnánk a lelki ismeretben; és sok-sok lélek csatlakozhatott volna a gyülekezethez, ha azok, akiknek a világosságban kellett volna járniuk, továbbhaladtak volna az Úr megismerésében, hogy tudják: az ő eljövetele bizonyos, mint a hajnal. De amikor oly sok munkát kell éppen a gyülekezetben kifejtetni azoknak a munkásoknak a befolyása ellensúlyozására, akik sziklafalként álltak az ellen az igazság ellen, amelyet Isten küld népének, a világ viszonylagos sötétségben marad.

Isten úgy akarta, hogy az örök felkeljenek, és egyesült hangon határozott üzenetet küldjenek szét, olyan bizonyos hangot adva a trombitának, hogy a nép mindnyájan kötelességük helyére siessenek, és betöltsék szerepüket a nagy műben. Akkor annak a másik angyalnak erős, tiszta világossága, aki nagy hatalommal száll alá a mennyből, betöltötte volna a földet az ő dicsőségével. Évekkel el vagyunk maradva; és azoknak, akik vakságban álltak, és akadályozták éppen annak az üzenetnek előrehaladását, amelyről Isten azt akarta, hogy a minneapolis-i összejövetelről úgy menjen ki, mint egy égő lámpás, meg kell alázniuk szívüket Isten előtt, és meg kell látniuk és meg kell érteniük, miként akadályoztatott a munka az ő értelmi vakságuk és szívük keménysége által.

„Órákat töltöttek jelentéktelen dolgokon való akadékoskodással; aranyat érő alkalmak veszttek kárba, miközben a mennyei hírnökök bánkódtak, és a késelelem miatt türelmetlenné váltak. A Szentlélek iránt — oly csekélyre értékelték értékét és annak szükségességét, hogy minden lélek részesüljön benne. Azok, akik valóban megkapják a mennyei adományt, az igazságosság fegyverzetébe öltözve indulnak el, hogy Istenért harcoljanak. Tiszteletben tartják az Úr

vezetését, és hálával telnek meg iránta irgalmáért. Ám sok-sok helyen és sok-sok alkalommal igazán elmondható volna, miként Krisztus napjaiban azokról, akik Isten népének vallják magukat, hogy hitetlenségük miatt nem történhetett sok hatalmas cselekedet. Sokan, akiket a sötétség bilincsei kötöttek meg, tiszteletben részesültek azért, mert Isten felhasználta őket, és hitetlenségük kételyt és előítéletet ébresztett az igazság üzenetével szemben, amelyet a menny angyalai emberi eszközök által igyekeztek közölni — a hit általi megigazulást, Krisztus igazságosságát.” The 1888 Materials, 1066–1070.